

Ako z iného sveta

Už nikdy nenájdem miesto, ktoré ma očarí tak ako toto.

Omámený som stál ako vrastený do zeme, do tej zvláštne otočenej skaly, ktorej úpätie sa nachádzalo tesne pod mojimi chodidlami a jej vrchol až ďaleko podo mnou v útrobách údolia. Jej dvojníčky vytvárali okolo mňa a Maggie nepravidelné kruhové hľadisko popretkávané zeleňou stromov, ktoré rástli pod uhlom pádu, no napriek tomu stále stáli a držali sa skál ako deti sukni svojich matiek. Celú túto nadpozemskú nádheru korunovala prudko padajúca záclona vody, ktorá v slnečnom svetle vyzerala s ňa ušitá z kryštálových guľôčok. Tie sa na konci svojej cesty do samého srdca údolia krásy s harmonickým šplechotom roztrieštili na mäkkú penu. Čím ďalej biela vata postupovala od vodnej steny, tým rýchlejšie sa menila opäť na kvapalinu, ktorá vytvárala priezračnú vodnú plochu lesného jazierka len niekoľko desiatok metrov pod našimi nohami.

Z diaľky vyzerá tento ostrovček ako zeleno-šedá machuľa, v ktorej nič dobré nemôže čakať, no len čo odvážneho prieskumníka tento nedotknutý les objíme, odhalí mu svoju skutočnú podstatu. Odhodí masku a vyzlečie svoju dušu donaha.

Vydýchol som dlho zadržovaný vzduch. Molekuly kyslíka sa okolo mňa rozvírili a spolu s kvapkami dažďa ma primäli ochutnať opojnú vôňu tohto miesta. Čerstvá sladkastá vôňa javorov a čistotou presiaknutá vlhkosť vody bola v dokonalej symbióze s pachom tunajších lesných obyvateľov.

S pokojom v duši som nechal vzduch, aby naplnil každú časť môjho dýchacieho orgánu.

Z ničoho nič sa nám zrnká priezračného dažďa začali na hlavy sypať v ešte hustejších formáciách. Presne vtedy poskytli slnečným lúčom perfektné miesta odrazu pre svoje nebeské farebné divadlo.

Od úžasu sa mi dych opäť zasekol v hrdle, no tentoraz nielen mne. I Maggie prestala dýchať. Oboch nás očarili farebné pásy tiahnuce sa od juhu na sever v troch dokonalých dúhových oblúkoch.

Trojduha vyzerala ako brána do iného sveta. Nedivil by som sa, keby k nám z jej neviditeľných útrob zleteli fascinujúce farebné bytosti, ktorým tento neskutočný svet patrí.

Klenula sa nad nami ako kráľovná ochraňujúca tento svet pred nehodnými pozemšťanmi. Ešteže sme za nich neboli považovaní my. Pohľad na údolie rozžiarené lesknúcimi sa kvapkami, majestátne vody vodopádu, pod ktorým sa sem tam od zatúlanej kvapôčky odrazila slnečná ruka v tom správnom uhle na vytvorenie maličkého farebného oblúka. Jazierko rozčerené nebeskými tanečníkmi, by som bol ochotný vidieť ešte tisíc ráz, no stále s pocitom prvotného zhliadnutia. Je nemožné pozeráť sa na tento nezvyčajný svet uprostred sveta a nebyť obarený fascináciou.

„Si si istá, že sme nenarazili na medzidimenzionálnu bránu a nepreniesli sa do iného sveta?“ spýtal som sa omámeným hlasom, stále nie celkom schopný odtrhnúť oči od scenérie pred sebou.

Ako len odtiaľto odídem? Ako odtiaľto dokázala Maggie, už ktovie koľko raz predtým, odísť?

„Vôbec nie.“ Hlas mala tichý, akoby si chcela uctiť toto neuveriteľné, no predsa akýmsi zázrakom skutočné, miesto. Jej očarenie bolo také zrejmé a jasné ako slnko nad našimi hlavami.

Skutočne sa na toto miesta nedá pozrieť inak. Ani po stý raz sa vám pred oči nestratí jeho fascinujúci charakter ani jeho anjelská hudba čľupotu, vetra vo vetvách a chrupčania zvetrávaných kameňov.

Pri pohľade na lákavú vodu mi v hlave skrsol nápad. Celý natešený som ho predostrel Maggie.

„Okúpeme sa?“

Maggie slastne vydýchla. „Áno.“

Ani raz sme počas nášho krátkeho rozhovoru nespustili oči z našej súkromnej prírodnej neškodlivej drogy.

„Chceš tam čľupnúť oblečený alebo sa vyzlečieme?“ spýkala sa ma Maggie.

V tej chvíli som vytriezvel a celý šokovaný som sa k nej zvrchol.

Vycítila pohyb môjho tela tesne vedľa toho jej a ako na povel sa moje oči vpili do jej. V okamihu v nich omámenie zmrzlo a mierne sa jej rozšírili. Zrejme si ani neuvedomila, čo sa ma to spýkala. Bola to logická otázka, niečo, čo sa jednoducho pred skokom do vody spýtate automaticky.

No pre nás bola niečo viac. Cítil som zrýchľujúci sa pulz našich sŕdc. Akoby ich dajaký neviditeľný dirigent uviedol do spoločného rytmu.

Ale prečo by mi malo prekážať vidieť Maggie nahú? Sme kamaráti, ktorí si povedali o veciach, aké vedeli len naši najbližší, vieme o sebe viac než o väčšine ostatných niekdajších ľuďoch. Jednoducho by sme si užili kúpanie v lahodnej vode nahí, no a čo? Bolo by to nevinné.

Tak prečo teraz môjmu srdcu hrozí vyskočenie zo svojho právoplatného miesta?

Uprene sme na seba hľadeli. Maggien pohľad hovoril za všetko. Bolo to, akoby som cez dúhovky a zreničky mohol vidieť jej zmätené myšlienky.

Cítila sa tak ako ja. I jej srdce uteká s vetrom opretek.

Prečo?

Nemým prikývnutím sme sa zhodli na odpovedi na Maggienu otázku.

Bez ďalšieho otáľania sme sa rozbehli ku kraju skalnej plošiny a jediným silným vymrštením sme naše zmätenosti nechali stáť bok po boku za sebou.

Gravitácia nás ťahala k dažďom rozbúrenému jazeru. Vyzeralo tak lákavo, že som sa musel veľmi sústrediť na ten perfektný pocit ľahkosti letenia vzduchom sťa orol, aby som sa kopaním nezačal predierať vzduchom k vodnej hladine.

Nechali sme vzduch, nech nás unáša na svojich neviditeľných jazykoch točiacich sa nad nami, pod nami i všade inde okolo našich tiel.

Ani jeden v extáze zo skoku nevykríkol. Áno, aj atmosféra tohto miesta bola nezvyčajná, vibrujúca v každej bunke môjho tela. Taká, ktorú nehodno narúšať.

Práve sme míňali dlhý skalný výbežok, keď sa žiarivý kotúč na oblohe rozhodol, že už svoju návštevu až príliš preťahuje, a skryl sa za velikánsky šedý oblak. Svet kvôli jeho nebeskej absencii potemnel, no na kráse z neho neubudlo. Stále som bol v raji. Bol som so svojou kamarátkou.

O pár stotín sekundy neskôr nás voda privítala ľadovým stiskom. Vsalo nás pod hladinu a naskytol sa nám pohľad na nádheru podvodného jazerného sveta. Farebné rybky plávali vo veľkých neforemných húfoch a ich očarujúce sladkovodné koralové domy sa tísli k pieskovému dnu len niekoľko metrov pod našimi palcami na nohách. Celým týmto svetom otriasal lahodný duniaci rytmus vody prepádajúcej cez rozvlnenú hladinu.

Dlaňou som našiel Maggienu. Bez rozmyslu ju prijala a na tvári sa jej pri mojom dotyku zjavil ten najkrajší úsmev, aký som kedy pod vodou videl. Vlasy okolo nej viali ako ohnivá koruna morskej kráľovnej a jej smaragdové oči sa vo vodnom prostredí ligotali sťa drahokamy.

Od nadšenia som sa zasmial. Znelo to možno ako bublavé topenie človeka, no Maggie, ja i každá molekula vody vycítili moje nadšenie.

S posledným pohľadom na farebných obyvateľov vodosveta sme koplí nohami. O ďalšie dva zábery neskôr sme sa ruka v ruke ocitli na hladine. Stačil mi jediný nádych na to, aby som dokázal absorbovať veľkoleposť vodopádu týčiaceho sa nad nami sťa obor, pri ktorom sme ja i Maggie vyzerali ako maličké blchy, ktorých existencia v tomto svete bola nepodstatná. No v samom srdci svojej duše som vedel, že jeden pre druhého sme podstatnejší než vlhký vzduch víriaci okolo nás. Keď máme jeden druhého, dajako by sme to už bez tejto existenčne dôležitej veci prežili.

A teraz sme sa spolu ocitli v nezabudnuteľnom vodnom kúpeli pod ochranou vysokého rázneho vodného strážcu priamo uprostred raja, ktorý sa vymyká každému jednému pozemskému očakávaniu, na aké sa len dá spomenúť.

Celým telom mi prebehol zadúšajúci pocit slobody spojený s vedomím, že ja, Sebastian, a Maggie, sme poslední jedinci ľudského druhu. Alebo žeby prví?